

Krem

– Dilaraaksoy · 04 Haziran 2021

Kendimi bilmez bir haldeyim. Ne yana sapacağımı, nereye yol alacağımı, neyi nasıl yapmam gerektiğini bilemiyorum. Çevremdeki sorumlu tacirlerim, benden çaldıkları yaşamın kaymağını sonuna kadar yiyorlar mı? Yoksa ben onları sadece suçlamakla mı kefilim? Yalnızlığın dibini vuruyorum ve şişenin her gün “Pardon, bugün de benden kalmadı” dediği, benim onu ısrarla içmek istediğim anlar oluyor. Yalnızlık tiryakisi, sözde ayyaş başrolüyüm ben. Hukukta adım geçmez ama kendimi ortalık yerlerde bulurum bir şekilde ben... Tam böyle bilinmezliklerle sürüklendiğim günlerden birinde muhteşem şeyler olduğunu öğreniyorum. Benden habersiz ve bana uğramadan nasıl olur? Yine mi beni teğet geçti yaşamın dilimini ısramadığım mükâfatım? Arkadaşım Ayla ile uzun yıllardan sonra karşılaşıyoruz. Yaşamında aşkın ‘A’sı bile bulunmayan, içine kapanık, başını önünden kaldırmayan ve erkeklerle iletişimin l’sini bile kuramayan bir kızdı Ayla, okul yıllarımızda... Ben fakülteye devam ederken o dikiş nakış işlerine merak sarmıştı. Ev kızını köpüklü sulara yıkayıp kendini temize çıkararak ev kızlığının da bir meslek olduğunu öğreterek temsil etmek istiyordu muhtemelen. Ya da ben o kadar iyimser bakıyordum ki o yıllarda hayata, her eyleminden bir kadeh dolduruyordum fikrimin el değmemiş namuslu yanına...

“Merhaba, Sude. Nasılsın görüşmeyeli?”

“İyiyim Ayla, üstelik sen de süper görünüyorsun.”

Ağzı kulaklarına varıyordu. Muhteşem bir güzelliğe kavuşmuştu ki okul yıllarımızda çillerinden mektup aldım diyebilirdim, yüzünde o kadar çoklardı ki onun merhabasının yerine sanki çillerinden “Saçlarını yol getir, git ara bul getir” misali haber geliyordu. Her zaman böyleydim ben, espritüel yanından öperdim hayatımın. Ta ki şu son on seneye kadar! İşimi daha yeni kaybettim. Aşkı deseniz bulamadım ki kaybedeyim, mutluluk en son fakültedeki sıra arkadaşımdaydı da bir daha rastlayamadım gibi. Gördüğüm kadarıyla Ayla’nın maşallahı var. Otuz iki dişi ondan önce mutluluk pozları veriyor.

“Evet, süperim Sude! Hayatımda her şey ama her şey tam yolunda... Özellikle aşk hayatım! Aman Allah’ım!”

“Haydi lan oradan! Sen erkeklerle tek başına çay bile içemezdin” diyecektim ama edepli yanım galip geldi ve sustum.

“A! Öyle mi! Ne güzel...”

Zoraki bir gülümsemeydi yüzümdeki çünkü birkaç saniye sonra o da bana hayatımın nasıl gittiği hakkında sorularını sıralayacaktı ve benim ise ne cevap vereceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ufaktan yol mu alsaydım acaba?

“Eee! Anlat bakalım... Sen neler yapıyorsun?”

Korktuğum soruyla baş başa kalmıştım işte!

“İşsizim, sevgilisizim, parasızım, yersizim yurtsuzum, oy dağlar oy... Ben nirelere gidem, gadanı aldığım...” deyip ortamı neşelendirmeye çalışarak kendimi espriyle kurtarsa mıydım? Bu da sökmezdi onun mutlu ve kendinden emin tavırlarına.

“Ben... Hiç... Yani... Bildiğin gibi...”

“Nasıl bildiğin gibi kızım! Tam on senedir görüşmüyoruz ve sen bana bildiğin gibi mi diyorsun?”

Önce sol, sonra da sağ elimin yüzük parmaklarında yüzük tarayan gözlerini fark ettim. Saçlarımı geriye itip gıcık olan boğazımı temizleyerek

“Şey... Hiç bakma öyle, nişanlı değilim, evli de değilim. Aslına bakarsan bir sevgilim de yok” deyiverdim. Dudak büktü ve adeta acıyarak gözlerimin içine baktı.

“Ben de önümüzdeki hafta nişanlanıyorum!”

“Yaaa... Ne güzel, senin adına çok sevindim.”

Kıskançlık literatüründe bu cümle, “Kendi adıma kahroldum, öldüm, şimdi kafamı duvarlara vuracağım” demekti aslında. Ama tabii ben kıskanç bir kız hiç değildim canım!

“Nasıl olduğunu anlatsam sen de inanamazsın Sude! Bir kahve içmeye ne dersin?”

Çok meşgulmüşüm gibi saatime baktım. Bir yandan da nasıl bir bahane bulsam da sıvışsam diye düşünüyordum.

“Tamam tamam bakma öyle saatine! Bir yarım saat de ayıramaz mısın on yıldır görüşmediğin eski arkadaşına? Lisedeyken kahrımı az çekmemiştin.”

İçten ve samimiyetle gülümseyince iyi tarafıma denk gelip kıramadım.

“Peki, haydi gel içelim.”

Son on yılda neler yaşadığını, nasıl bir karamsarlık ve mutsuzluk içerisinde olduğunu ağlayarak anlatıp finali de mutluluk ve aşkla yaptığını anlattı durdu.

“Peki, nasıl oldu bu mucize?”

Neticede herkesin bir mucizeye ihtiyacı vardı. Mucize kör değilse beni de görmesi gerekiyordu.

“Nasıl oldu, biliyor musun? İnanamazsın!”

“Anlatacak mısın artık?”

“Peki, gizem yaratmaya gerek yok daha fazla.” diyerek çantasından bir krem çıkardı.

“Yok, canım, teşekkür ederim. Gelmeden önce krem sürmüştüm ben...”

“Aaa! Dur deli kız! Bu öyle bir krem değil, eline ya da yüzüne sür diye çıkarmadım çantamdan. İşin sırrının nerede olduğunu anlatacağım. Bak işte bununla!”

Delinin zoruna bak der gibi baktım ona. Delirmişti belli ki.

“Ne saçmalıyorsun pardon?”

Sonunda içimden geçeni paldır küldür söyledim de rahatladım.

“Saçmalamıyorum! Her şey bu krem sayesinde oldu. O kadar yalnız hissediyordum ki ne yapsam yetmiyor ve yalnızlığımı geçirmiyordu çok üzülüyordum. Mutlu olan ve aşkı bulan arkadaşlarımla arasına katıldığımda kendimi ezik ve yalnız hissediyor gibiydim artık. Sonunda bir gün gittiğim mucizevi halk pazarında bu kremle tanıştım. Bu krem, diğer kremler gibi değil. Kim, neyi istiyorsa yaşamında; ona, onu sunuyor. Ben, aşkı istedim ve bana şahane bir aşk sundu. Kişiyeye özel bu arada... Şimdi sana sürsem bir faydası olmaz. Özel olarak kişiyeye özel üretiliyor bu kremler...”

Dayanamayıp kahkaha atarak gülmeye başladım.

“Ay çok pardon!”

Hâlâ gülüyorum, katıla katıla gülüyorum, gülmeye devam ediyorum, devam ediyorum...

“Gül sen, tabii başta ben de inanmadım. Ama kremi sürüp hatta kremle adeta kremin banyosunu yapınca etkisini 1 hafta içerisinde gördüm. Valla bak!”

“Neredeymiş bu mucizevi halk pazarı?”

Gülmeye devam ederek sorularıma devam ediyorum. Onunla alay edercesine...

“Her zaman açmıyorlar pazarı, belirli ruhani günlerde diyebilirim ve sadece bu kremleri satıyorlar.”

“Tövbe Allah’ım tövbe... Delirmiş bu kız!”

“Valla Sude, doğruyu söylüyorsun, istersen gel seni de götürüyüm. Ne istersen onun kremini al. Bak yaşamın nasıl değişecek, göreceksin.”

O kadar inandırıcı ve kendinden emin konuşuyor ki bir “Acaba?” ile düştüm Ayla’nın peşine. Gözlüğümü de taktım casus gibi, tanınmamaya çalışarak, yanlış bir şey yapıyor muyum da yakalanacak mıyım düşüncesiyle... Pazarın içine girdiğimde tezgâhta bir sürü krem görünce ağız açık bakakaldım.

“Ya, şaşırдың değil mi?”

“İyi de pek müşterisi yok buranın.”

“Herkesin haberi yok da o yüzden akıllım. Haberleri olsa sence insanlar buradan çıkarlar mı?” “Merhaba ablam, hoş geldiniz!” dedi esnafın biri.

“Merhaba.”

“Sanırım sizin de ihtiyacınız var, gel ablam, buraya gel” diyerek başka bir esnaf, kremlerinin olduğu alana çağırdı beni. Ayla’yı ardımda bırakıp hipnoz olmuş bir edayla yürüdüm o tarafa.

“Hangi kreme ihtiyacınız var ablam? Bunlar numunelik ürünlerimiz. Kişiyeye özel tasarlıyoruz aslında. Sen ne istiyorsun ablam? Neye ihtiyacın var?”

Düşündüm, çok şeye ihtiyacım vardı. Para, sevgili, kaybettiğim sosyal statüm, başarı; her şey ama her şey!

“İstediğim şeylerin karışımından bir ürün elde edemiyor musunuz?”

“O zor biraz ablam. Çünkü öyle olunca hem bizim işimiz zorlaşıyor, hem de kişi ne istediğini iyice bilememiş oluyor. Sen bize bir şey söyle, önce onu halledelim, daha sonra ne istiyorsan onları da yaparız. Olur mu?”

“Peki, bu numunelik ürünleri de kullanıyor musunuz öyle herkese? Mademki herkeste aynı etkiyi yaratmıyor niye bu kadar ürün var burada?”

“Ablam benim, sen sorgulama bunları. Ürünlerimiz kişiyeye özel ve tam istenildiği ölçüde. Söyle bakalım, sen ne istiyorsun?”

Şu anda müthiş derecede bir statüye ihtiyacım vardı. Kaybettiğim prestijimi yeniden elde etmeliydim bunun için de bir işim olmalıydı.

“İş istiyorum, başarı, statü... Bunun kremini yapabilir misin?”

“Yaparım ablam, emret yeter ki.”

“Fiyat?”

Tam o sırada Ayla yanıma geldi.

“Arkadaş benden, yani biraz indirim yap, olur mu?”

“Tamam, Ayla abla, emret...”

“Ayla, bu çocukların hepsi seni tanıyor. Sen buradan çıkmıyor musun Allah aşkına?”

“Yok, canım yaa, ne istediysem buradan elde ettim kremlerle. Hepsi beni tanıyor bu yüzden.”

Kıkır kıkır gülüyordu Ayla.

“Ne zaman hazır olur krem?”

“Hemen, bugün... Yalnız, senden bir test almamız lazım abla.”

“Ne testi?”

“Alerjik reaksiyon gösterip göstermediğini ölçmemiz açısından.”

“Kan mı vereceğim? Ayla, biliyorsun kan aldılmaktan korkarım ben.”

Gözlerim korkuyla açılmıştı.

“Yok, canım yaa, korkma bir şey olmayacak. Yama testi gibi bir şey, canın yanmaz, merak etme.” “İyi de bunlar bu işi nasıl becerirler, nasıl bilebilirler ki? Ehil kişilerin yapmaları gerekmiyor mu? Yok Ayla, ben vazgeçtim.”

Arkama dönüp yol almaya başlayınca Ayla ve tezgahın başında duran genç çocuk arkamdan seslendiler.

“Dur! Dur Sudee!”

“Abla, dur, korkma, sağlık ekibimiz de var. Biz yapmıyoruz, bu işi bilenler yapıyorlar, ciddiye alıyoruz, korkma, bekle...”

Tekrar onlardan yana dönünce istediğimi elde etmemin yolunun bundan başka şey olmadığını düşünerek “Peki” dedim ve testi yapmalarına izin verdim. İşlerini ciddiye alıyorlardı. Zamanın nasıl ilerlediğini fark edemeden ben, her şey olupbitti ve bir de baktım; kremim hazır bile!

“Al ablacım, iş hayatında yolun açık olsun” diyerek gülümsedi genç çocuk. Parasını verip oradan çıkınca Ayla ile telefon numaralarımızı alıp tekrar görüşmek ümidiyle birbirimizden ayrıldık.

Ayla, fena kız değildi aslında. Eve koşar adım gidip üstümü çıkarır çıkarmaz kremi her yanıma sürdüm, sürüştürdüm. Kremin etkisinden mi bilmem felaket derecede bir uyku bastı ve uyuyakaldım... Ertesi gün telefonumun çalmasıyla uyandım.

“Alo, buyurun?”

“Sude Taşar Hanımefendi mi?”

“Evet, buyurun benim...”

“Geçen ay iş başvurusunda bulunmuştunuz. Şirketimizin İnsan Kaynakları departmanı için görüşmek üzere sizi şirketimize bekliyoruz.”

“Ne? Beni mi, yani şey... Pardon, ben... Çok ani oldu... Ne zaman, saat kaçta?”

“Hemen bugün gelebilirseniz memnun oluruz.”

“Peki, geliyorum.”

Telefonu kapatır kapatmaz Ayla'yı aradım.

“Aylaaa! Neler oldu inanamazsın. İş başvurumu yapmıştım, aylardan beri kimse dönmezken az önce arandım. Krem işe yaradı!”

Ayla gülüyordu.

“Bak! Sana söylemedim mi ben?”

“Muhteşem bir şey bu! Sen bir tanesin, teşekkür ederim arkadaşım!”

Telefonu kapatır kapatmaz duşumu alıp hazırlanıp şirketin yolunu tuttum ve dakikalar içerisinde görüşmemin olumlu olduğuna dair ipuçları verip bana haber vereceklerini söyleyerek beni uğurladılar. Evimde tek yaşıyorum. Yıllardır ailemden uzaktayım. Hiçbir derdimde onları üzmemek, rahatsız etmek istemedim. Kendi yağımdaya kavrulmayı seçtim. Ama şimdi mutlu haberi anneme vermek istiyorum.

“Alo, annecim, nasılsın?”

“İyiyim kızım, özledim. Sen nasılsın, her şey yolunda mı? Sesin çok iyi geliyor güzel kızım...” “İyiyim annecim, bir iş görüşmesinden geliyorum. Büyük ihtimalle işi aldım. Babam nasıl?” “Baban da iyi, istersen vereyim de telefonu, konuşun.”

“Peki annecim, görüşürüz, çok öpüyorum.”

Kocaeli'nde yaşıyorlar. Ben de Kocaeli'nde okudum, orada sürdürdüm yaşamımın uzun bir dönemini. Sonra İstanbul'a geldim, buraya savruldu...

“Hayırsız kızım!”

“Öyle söyleme babacım, lütfen... Sizi özledim.”

Evin tek kızım. Ben İstanbul'a taşındıktan sonra Kocaeli'nde çifte kumrular baş başa kaldılar... “Şaka yapıyorum canım kızım. Hayırdır bir müjde mi var, evleniyor musun yoksa?”

Babam telefonun ucunda kahkaha atınca biraz bozuldum açıkçası. Bana, evde kaldığımı ima ediyordu her zamanki şakalarıyla.

“Hayır, babacım, iş görüşmesinden geliyorum. Muhtemelen işi kaptım.”

“Sevindim, Allah yar ve yardımcın olsun güzel kızım... Her şey zamanla, üzülme.”

Telefonu kapattığımızda kendimi hızlıca yatağıma attım. İnanılmaz bir ferahlık vardı üstümde, kremimi

aldım hemen, tekrar ve tekrar sürdürdüm... Dileğime bir ton dilek daha eklercesine belki olmazdı ya; olmayacaksa bile hemen olsun diye... O kadar para verdim canım dileğime, cebimdeki metelikleri sayarak aldım, annemin işsizliğini yüzüme vurmamak istemezcesine tek çocuğumuzsun harçlığını döktüm ben o kreme... İki gün sonra şirketten tekrar arandım ve işe kabul edildim. Kısa zamanda şirketteki başarılarla adından çok söz ettiren bir çalışan oldum. Sosyal statüme kavuştum, çevremdeki insanlar değişti, iş arkadaşlarımla iş çıkışı meyhanelere atar olduk kendimizi. Kız kızı rakının dibini vurduk. İlk maaşım ile ıslattık bir güzel geceyi güzelleştirdik. Ayla'ya da bir hediye aldım. Bana yaptığı iyiliği ödeyemedim. Üç ay sonra sosyal statümün, iş hayatımdaki başarımdan da bana yetmediğini fark ettiğimde mucizevi pazarın yolunu tutarak bu kez "Aşk" istedim.

Aşk, kişinin bulmak için çaba sarf ettiği en güzel yolun sonsuzluğunda göz kırpmak için kişiye bazen koşar adım, bazen ise bir kaplumbağa misali gelen... Bekleten, bekleyen... Her gün, itina ile kremi sürdürdüm. Aşk kremime büründüm, yanaklarıma, burnuma kadar sürdürdüm, gözlerime kaçacaktı neredeyse. Nasıl da açmışım meğer aşka... İki hafta sonra onunla karşılaştım. Aşk... Yolunu çevirse "Ben geldim" dese daha önce "Haydi canım sen de!" diyecek olandım aslında. Sorgulamadan içeri buyur ettim ve şimdi bir sevgilim, sevdiğim, sevenim var... Ayla'nın düğününe Ertan ile birlikte gittik. Kavalym de oldu sevdiğim... Gözlerine öyle derin bakıyordum ki yüzmeyi bilmeyerek boğulacak gibi. Gözlerime o kadar derinden bakıyordu ki yüzmeyi bilse de boğulmaya gönüllü olacak gibi... Aylar ayları kovaladı, ben kendimce ileriye dönük planlar yaparken Ertan'dan olumlu bir ışık alamadım. Gittikçe umutsuzluğa sürüklendim, tıpkı bir sene önceki Sude gibi. Ayla, hamileydi. Ben ise kış doğuruyordum... Ertan'la kavgalarımız sıklaştı, sonunda ayrıldık.

Ondan sonraki motivasyonsuzluğum ve yanlışlarımla şirketteki işime de son verildi kısa zamanda. Başladığım yere geri döndüm. Peki ama neden? Neyi yanlış yapmıştım? Olmaması gereken neyi yapmıştım? Kremlerimi alarak mucizevi pazarın yolunu tuttum. Kremleri adeta yüzlerine fırlatarak işe yaramazlıklarını yüzlerine vurdum.

"Ne oldu abla, neyi yapamadık?"

"Hiçbir şey yapamadınız. Üstelik şimdi beni daha kötü bir çıkmazın içine sürüklediniz! Eşekler gibi aşk acısı çekiyorum, sevgilimle ayrıldık. Kremlerinizi yerin dibine batsın!" diyerek seslenişlerine aldırış etmeden bu kez de Ayla'nın evinin yolunu tuttum. Bir kızı olacaktı. Hâlâ çok mutluydu.

"Neden böyle oldu bilmiyorum Ayla. Neyi yanlış yaptım? Yani yanlış anlama ama sana hiçbir şey olmadı, senin hayatın hâlâ olması gerektiği gibi. Peki, benim mutluluklarım neden kısa sürdü? Anlayamıyorum bir türlü... Bana umut kremi lazım sanırım. Evet! Sinirle çıktım oradan ama ben en iyisi umut için bir krem isteyeyim."

Ayla'nın laflarını ağzına tıkayarak "Kendim çıkarım" deyip yine aynı yerin yolunu tuttum.

"Bana umut kremi yapın. Derhal, acilen, çok acil... Umuda ihtiyacım var benim."

Esnaflar birbirlerine sonra bana baktılar.

“Ne oldu, yanlış bir şey mi söyledim? Umut kremi diyorum, nesini anlamadınız?”

“Abla, maalesef onu yapamıyoruz.”

“Ne demek onu yapamıyoruz? Her haltın kremini yapıyorsunuz da umudun kremini mi yapamıyorsunuz?”

“Evet abla...”

“Ne saçma şey! Başından beri belliydi nasıl dolandırıcılar olduğunuz. İnanmam hataydı!”

Yine öfkeyle kendimi dışarı attım. Eve gittim, ağladım, ağladım, ağladım... Telefonum çaldı, ağladığım belli olmasın diye sesimi düzeltmeye çalışarak telefonu açtım.

“Alo, efendim Ayla?”

“Duyduğum kadarıyla umut kremini istemişsin onlardan. Sana söyleyecektim ama söylememe müsaade etmeden çıktın gittin. Umudun kremi olmaz Sude“ciğim... Çünkü umut, insanın ruhundadır. Başarıyı, statüyü, parayı, aşkı ve bir sürü diğer her şeyi tamamen elde tutmanın da tek anahtarı umuttur. Senin içinde, ruhunda hiçbir zaman umut olmadı ki bunları elinde tutabilmen için... Bir de gidip umut kremi istiyorsun. Umudu bir krem sunamaz. Umut varsa her şey var olmaya devam edebilir. Anlık hazlar, anlık mutluluklar ve anlık, göstermelik olan hiçbir şeyin sürekliliği olamaz zaten. Sen kendin için bir şeyler istemedin kremlerden. Başarıyı, başkalarının gözünde harika olabilmek için, parayı yine başkalarına “Benim de var” diyebilmek ve aşkı da “Bakın ben de buldum” demek için istedin. Ama umut, safi ve en temiz niyettir. Bu yüzden umudun kremi yapılmaz. Ona sahip olabilmek ve onu yitirmeden yaşayabilmek zordur. İnsanın kendisinde olması ve var olması gerekendir bu. Ben hiçbir şeyi başkalarına göstermelik olsun diye istemedim, tamam başlarda benim de başkalarına hava atmak isteğiyle hareket ettiğim amaçlarım oldu. Ama aşkı bulunca onunla doyararak umudu da bırakmadım. Onu ayakta tutabilmek için neler yapabileceğimin peşine düştüm sonra... Sen ne yaptın umut için?”

Ayla'ya cevap veremedim telefonu kapattım. Yine yatağa attım kendimi. Tavanla bakiştım uzun süre.

“Umut?”

Kremleri alırken onların bana vereceklerine dair oluşan inancım değil miydi? Peki sonrası? Ertan'ın bana evlenme teklifi edeceği anı gözlediğim o duygular umut değil miydi? İş hayatımda başarılı olacağıma dair yaşadığım da umut değil miydi? Ama hep başkalarına göstermek içindi... Başkalarında ne kadar olduğumu görebilmek için... Kendimi mutlu etmek, kendimi yaşatmak için bir umuda sahip olmamıştım diğer herkes gibi. Belki de bu yüzden herkesin yolu mucizevi pazardan geçemiyor, herkes haberdar olamıyordu. Ben şans eseri arkadaşımın sayesinde öğrenmiştim, çünkü benim de gerçekte bir umudum yoktu. Kreme ihtiyaç duymadan yarını bambaşka bir gün yapacaktım ama kendim için... Başkalarından beğeni almak için fotoğraf çeken insanlar gibi değil, başkalarından takdir görmek için can atan her

eylemimiz için değil, sadece hak ettiğim için bir Őeyleri elde edecektim. Kremsiz... AŞkı da, başarıyı ve diğer her Şeyi de umutla ve umudumu yitirmeden elde edecektim ve zamanı geldiğinde... arabuk ve hemencecik yitirmek için değil... Zamanla ve ölünceye dek... Kremleri ekmecemden aldım. p kutusuna atıp gözlerimi kapattım, uyumalıydım. Yarın, umutlanacaktım. Kreme bulanmadan ve krelemeden umudumu... Umudun kendisi olacaktım. Umut, ben olacaktım. Satmadan hiçbir niyeti...

Dilara AKSOY